

РЕШЕНИЕ

№ 3012

гр. София, 11.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 14.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1390** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6, срещу Решение № ПИ-427/01.12.2020 г. на директора на Териториалната дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане изх. № С200022-125-0284279/16.11.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че разпореждането на публичния изпълнител е неправилно и незаконосъобразно, защото е постановено при съществено нарушение на процесуални правила и в противоречие с материалния закон. Сочи се, че с процесното разпореждане публичният изпълнител неправомерно е разпределил постъпилата на 13.11.2020 г. сума по сметка на длъжника в размер на 300 000, 00 лв. /триста хиляди лв./ за погасяване на задължения за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта /ЗХ/, определени с Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г., издадени от Държавната комисия по хазарта. Твърди се, че процесните задължения за такси по чл. 30, ал. 3 от ЗХ имат характер на публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 2 от ДОПК, като същите се събират от публични изпълнители при Националната агенция по приходите по реда на ДОПК. Основният довод, който се излага, е свързан с това, че

актовете за установяване на публични държавни вземания (АУПДВ), издадени от Държавната комисия по хазарта, не са влезли в сила, поради което не е налице валидно изпълнително основание по чл.209, ал.2,т.6, предл. първо от ДОПК и тъй като не са налице и другите основания по чл.209, ал.2 ДОПК, публичният изпълнител няма право да извършва разпределение на задълженията.

Ответникът, директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си председател, оспорва жалбата, намира я за неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, установи следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2020г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. за събиране на публични вземания.

До [фирма] с ЕИК[ЕИК] е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл. 221 от ДОПК, с изх. № С200022-048-0034989/21.02.2020г., с което длъжникът е поканен в 7-дневен срок да заплати доброволно задължението си, към онзи момент в общ размер 19 048 154,41 лв.

С Постановление с изх. № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. за налагане на обезпечителни мерки от публичен изпълнител А. Х. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в четири търговски банки:

- [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.;
- [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.;
- ТБ [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.;
- [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.

С Постановление с изх. № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. за налагане на обезпечителни мерки от публичен изпълнител А. Х. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в две търговски банки:

- [фирма], за сумата от 19 077 217,43 лв.;
- „ЧАСТНА ПРЕДПРИЕМАЧЕСКА БАНКА Т.“ за сумата от 19 077 217,43лв.

Във връзка с издаденото постановление са изпратени запорни съобщения до банките. Запорно съобщение с изх. №С200022-003-0010264/28.02.2020 г. е изпратено до [фирма]. Получено е на 28.02.2020 г. Запорно съобщение с изх. №С200022-003-0010265/28.02.2020 г. е изпратено до „ЧАСТНА ПРЕДПРИЕМАЧЕСКА БАНКА Т.“ и е получено на 28.02.2020 г. Получен е отговор от [фирма] от дата 28.02.2020 г., в който посочва, че банковите сметки са заборирани и има предишни наложени запори. В получен отговор от „ЧАСТНА ПРЕДПРИЕМАЧЕСКА БАНКА Т.“ се посочва, че банковата сметка на дружеството е заборирана и средствата са недостатъчни за обезпечение на цялата сума по запора.

Публичните задължения по изпълнителното дело били за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта за периоди от 01.06.2014 г. до 31.01.2020 г. Тези публични задължения са установени с Акт за установяване на публично държавно вземане №1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане №2/14.02.2020г. На основание чл. 60, ал. 5 от АПК е разпоредено допускането на предварително изпълнение на АУПДВ.

Допуснатото предварително изпълнение е обжалвано пред АССГ и ВАС, като с определение № 3734 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение № 1482/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ №1/2020г. С определение № 3753 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение №1497/21.02.20 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ №2/2020 г.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-022-0010106 от 21.02.2020г. е обжалвано пред директора на ТД на НАП С.. Срещу така подадената жалба директорът на ТД на НАП се е произнесъл с решение № ПИ-117 от 10.03.2020г., с което оставя жалбата на дружеството без уважение като неоснователна и недоказана. Срещу постановеното решение е постъпила жалба до АССГ. С Решение № 4271 от 29.07.2020г. съдебният състав отхвърля жалбата на [фирма] и потвърждава решението от 10.03.2020г.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. е обжалвано с жалба с вх. №53-04-120/05.03.2020 г. пред директора на ТД на НАП С.. Директорът на ТД на НАП С. се е произнесъл с Решение №ПИ-124/16.03.2020 г., с което оставил жалбата на дружеството без уважение като неоснователна и недоказана. С Решение № 3633/07.07.2020 г. по административно дело № 3467/2020 г. по описа на на АССГ е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу Решение № ПИ-124/16.03.2020 г. на директора на ТД на НАП С., като го е потвърдил като правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с процесуалните правила и материалния закон.

На 16.11.2020 г. било издадено Разпореждане за разпределение, на основание чл. 219 от ДОПК, във връзка с чл. 240 от ДОПК, с изх. № С200022-125-0284279/16.11.2020 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което публичният изпълнител е разпределил постъпила на 13.11.2020 г. сума по сметката на длъжника в размер на 300 000,00 лв. /триста хиляди лева/, във връзка с изискуеми и ликвидни задължения на дружеството в особено големи размери, произтичащи от Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане № 2/14.02.2020 г., като същите са подробно обективирани в разпореждането.

Разпореждане с изх. № С20022-125-0284279/16.11.2020г. е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С., който с Решение № ПИ-427/01.12.2020г. е оставил жалбата без уважение.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните изводи:

Съгласно чл.266 от ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. В случай, че решаващият орган остави жалбата без уважение, длъжникът може да обжалва решението пред административния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника в 7-дневен срок от съобщението.

В случая подадената от [фирма] жалба срещу решението на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу действия на публичния изпълнител, е допустима, тъй като е подадена в срок, от легитимирано да обжалва лице, срещу подлежащ на съдебен контрол акт. По същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентния, съгласно чл.266, ал.1 ДОПК, орган, в предвидената от закона форма, същото е мотивирано, като в него са изложени фактическите и правни основания, които са обосנוвали изводите на административния орган. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Решението на директора на ТД на НАП и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са и материално законосъобразни.

На основание чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, публични държавни вземания са държавни и общински такси, установени по основание със закон. Съгласно чл.165 от ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Събирането на публичните вземания става чрез доброволно или принудително изпълнение. Принудителното изпълнение, съгласно чл.209, ал.1 ДОПК, се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Според ал.2 на същата разпоредба, принудително изпълнение се предприема въз основа на: 1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван; 2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски; 3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани; 4. решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано; 5. влязло в сила наказателно постановление; 6. влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка; 7. разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано; 8. разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

На основание чл. 209, ал. 1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането, каквито в процесния случай се явяват АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. В случая са налице установени и с настъпил срок за плащане вземания на държавата - месечни такси, които не са платени доброволно. Съгласно чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта, неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение и лихви, държавните такси по ал. 1 и лихвите, имуществените санкции и глобите по влезли в сила наказателни постановления за нарушения по този закон подлежат на събиране по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С оглед неплатените в срок задължения на дружеството и установения размер на публичните вземания в особено големи размери същите обуславят необходимост от предприемане на мерки от страна на държавната администрация за гарантиране на събирането им. При наличието на установени публични задължения, в такива размери, следва да бъдат взети всички законово допустими мерки за обезпечаване на събирането им.

В тази връзка неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя, че е нарушена разпоредбата на чл. 165 от ДОПК, тъй като са налице висящи производства пред АССГ, а именно административни дела № 2460/2020 г. и № 2466/2020 г., предмет на обжалване на които са именно АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. Следва да се вземе предвид, че обжалваните АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ №

2/14.02.2020 г. съдържат разпореждане за допускане на предварително изпълнение, на основание чл. 60 от АПК. Същото е обжалвано по реда на АПК пред АССГ. И двете жалби срещу допуснатото на основание чл. 60, ал. 5 от АПК предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане № 2/14.02.2020 г., са оставени без уважение.

Върховният административен съд също се е произнесъл по законосъобразността на допуснатото предварително изпълнение на актовете за установяване на публично държавно вземане, издадени от Държавната комисия по хазарта. С Определение № 3734 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение №1482/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ № 1/2020 г. С Определение № 3753 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение №1497/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ №2/2020 г. Върховната инстанция е счела, че е налице значим държавен интерес по смисъла на чл. 60, ал. 1 от АПК, налагащ необходимостта да се промени незабавно досегашното фактическо положение с издаване и връчване на акта, тъй като трайното поведение на субекта е свързано с отрицателни последици за фиска. Системното неизпълнение на задължението за плащане на дължимите държавни такси по чл. 30 от ЗХ, формиращи приходи в бюджета, в особено голям размер засяга важни държавни интереси, доколкото събирането на тези вземания гарантира и осигурява финансирането на държавния бюджет. С част от тези такси се формира целева субсидия за финансиране на национален фонд „Култура”, което обосновава значим обществен интерес. Предвид преките последици за фиска и финансовата дисциплина съдебния състав е потвърдил предварителното изпълнение на процесните актове.

Съдът не възприема довода на жалбоподателя, че само изброените в чл. 209, ал.2 ДОПК актове са годно изпълнително основание, каквото биха били влезлите в сила решения, с което се отхвърлят жалбите срещу двата АУПВ. Възприемането на подобна теза би означавало, че необжалваните актове, извън тези ал.2, въобще не биха подлежали на принудително изпълнение, независимо че са влезли в сила.

И двата АУПДВ, издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г., съдържат разпореждане за предварително изпълнение, чието изпълнение не е спряно от съда, видно от приложените определения по преписката на АССГ и ВАС. Смисълът на това разпореждане е именно да се дерогира суспензивния ефект на жалбата и актът да подлежи на изпълнение преди да е влязъл в сила. След като в АУПДВ са включени разпореждания за предварително изпълнение /потвърдени от съда/, то те подлежат на изпълнение, така както биха подлежали, ако бяха влезли в сила. Предварителното изпълнение е единствената мярка, която може да се вземе с оглед обезпечаване на изпълнението на акта преди влизането му в сила. Именно това е целта на разпореждането за допускане на предварително изпълнение. Поради изложеното, съдът счита, че публичният изпълнител правилно и законосъобразно, в съответствие с чл. 3 и чл. 5 от ДОПК, е разпределил постъпилата на 13.11.2020 г. сума по сметката на длъжника в размер на 300000,00 лв., която с оглед на допуснатото предварително изпълнение на АУПДВ, отговаря на изискванията на чл. 209, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 60 от АПК.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че обжалваното Решение № ПИ-427/01.12.2020 г. е издадено при спазване разпоредбите на ДОПК, като същото е законосъобразно, обосновано, издадено в изискуемата от закона форма, от компетентен орган и съдържа всички необходими реквизити. В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора, жалбоподателят следва да заплати на ответната страна направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., срещу Решение № ПИ-427/01.12.2020 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане изх. № С200022-125-0284279/16.11.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия: